

Událost - vznik (start)

Každé (pravé) jsoucno je třeba chápat jako vnitřně integrovanou událost, která má *svůj* počátek, *svůj* průběh a *svůj* konec. Naším problémem nyní bude, jak myšlenkově uchopit vznik (počátek) události, která tu zatím vůbec nebyla a která z ničeho nevyplývá, tj. která není následkem (zejména nikoli okolností).

Obdobným, i když opačným problémem bude ovšem, jak pojmut konec, tj. zánik takové události. Nejprve bude třeba prozkoumat otázku, v jakém smyslu můžeme nechat v platnosti „svůj“ nezdůvodněný předpoklad, že je vůbec možné, aby nějaká (jednotlivá) událost mohla vzniknout prostě ex nihilo, z „ničeho“, tedy přesně vzato: mimo rámec světa, dokonce nezávisle na existenci světa.

Odpověď na to se zdá být poměrně prosté: tak, jako zánik události – alespoň podle našich zkušeností – vždycky ze zaniklé události ještě něco zanechá jako relikv, žádná skutečná událost – rovněž podle našich zkušeností – nemůže vzniknout bez použití nějakého materiálu z dřívějšího, tedy vlastně nějakých relikvů událostí již proběhlých a zaniklých. To je ovšem velmi nepřesvědčivé, i když jsme si už dávno uvykli takto uvažovat. Legitimně však musíme připustit, že alespoň „něco“, co ze zaniklé události jakoby „přetrvává“, do ní bylo zapojeno způsobem, který po jejím zániku opravdu skončil, takže ono „něco“ se nyní jeví jen jako pouhá materiální složka oné komplikovanější struktury, jíž je (byla) událost. A tak i sám vznik události nemůže být vyvozován z antecedencí, neboť ty tu skutečně byly k dispozici, i když událost ještě nevznikla. Vztah mezi antecedencemi a událostí, která je (třeba jen dočasně, ale nejen) pro svůj výstavbu (své uskutečnění) použije, je však třeba chápat z hlediska nové události (a tedy nikoliv kauzálně). Počátek (vznik) události tak nelze odvozovat od žádné z antecedencí. (A proto ani zánik události nelze relativizovat poukazem na nějaké relikty události, které po ní – spíše než z ní – zbyly.)

(Praha, u Martiny, 180619-1.)